

Népszport

A MAGYAR NÉPKÖZTÁRSASÁG MINISZTERTANÁCSA MELLETT MŰKÖDŐ
ORSZÁGOS TESTNEVELÉSI ÉS SPORTBIZOTTSÁG LAPJA

PÉNTEK, 1953 AUGUSZTUS 21. * Ára: 1 forint * IX. ÉVFOLYAM, 167. SZÁM

Bp. Honvéd-Moszkvai Szpartak 3:2 (0:1)

A magyar férfi atléta-válogatott
69 pont különbséggel győzött
a norvégok ellen

A nymwegeni vízilabda-tornán:
Magyarország-Hollandia 6:3 (3:1)

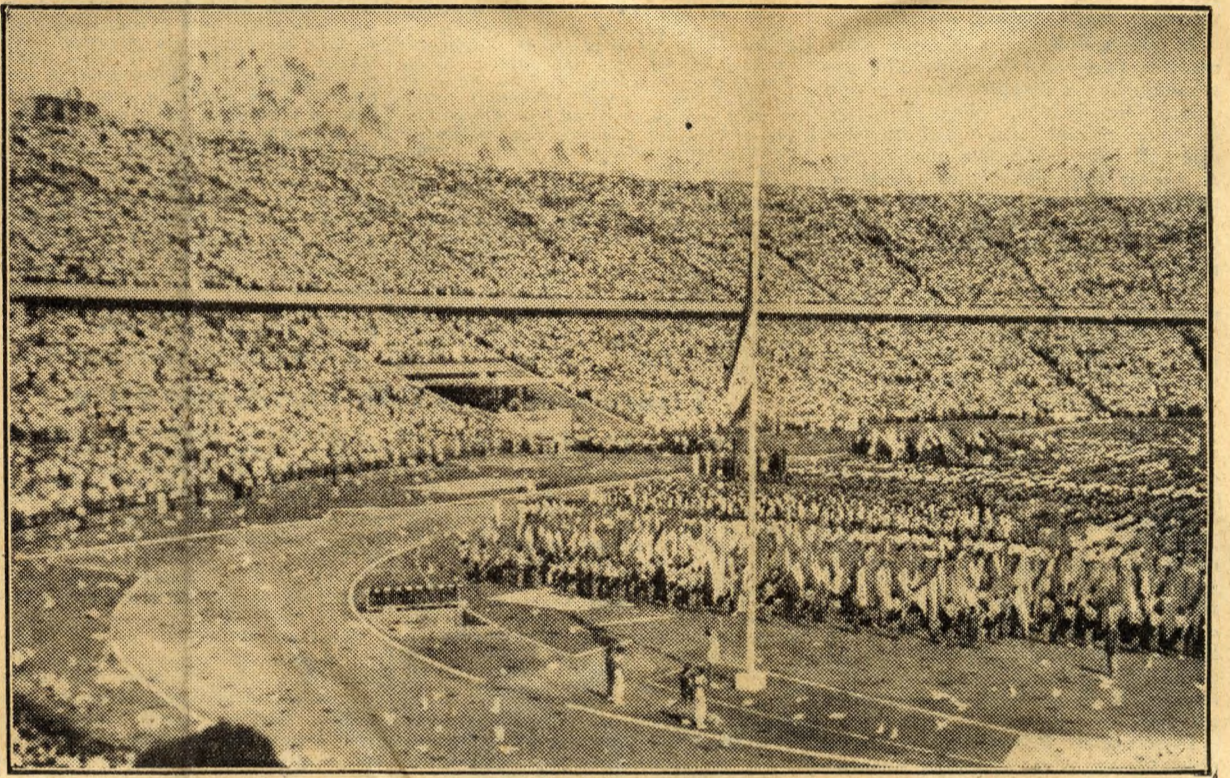
Felejtethetetlen ünnepséggel nyílt meg a Népstadion

244

Elérkezett a nagy ünnepség napja, a magyar sport évtizedes óráinak megvalósulása: a Népstadion megnyitása. Ragyogó, meleg napra ébredt a főváros, felhőtlen és köszöntötte a nagy eseményt. A fellobogózt város alkalmunkunk ünnepét üdvözölte, szabad életünk vívmányait, amelyet az alkotmányunk betűi fogalmaznak meg. Dolgozó népünk kultúrája, testnevelése és sportja az alkotmányban lejegyzett eredményekből erősödik, fejlődik s arat dicsőséget dicsőség után. A felszabadulás után szinte meredeken felfelé ívelő sportéletünknek egyetlen súlyos hiányossága volt: nem rendelkezünk megfelelő méretű és színvonalú stadionnal, nem rendelkezünk olyan sportteleppel, amely méltó a világhírű, hazánknak oly sok dicsőséget szerzett magyar sporthoz. Ma már van ilyen stadionunk, amelyet büszkén mutathatunk meg mindenkinek, s amely alkalmas arra is, hogy rajta olimpiai játékokat rendezzünk. Ezért zúgott különös erővel a taps, amikor az OTSB elnöke megnyitáson beszédében kiemelte új stadionunk jelentőségét, abból a szempontból is, hogy most már jogos

igénnyel léphetünk a Nemzetközi Olimpiai Bizottság elé és támaszthatjuk alá igényünket az 1960. évi olimpiai játékok megrendezésére. Felszabadult hazánk történelmében először nyújthatja majd az olimpia élményét a magyar népcsoport. Meg volt a jogunk eddig is az olimpiához. Magyarország egyike volt annak a tizenkét országnak, amely résztvevő az első újkori olimpián 1896-ban, Athénben. Azóta hatvanöt olimpiai bajnokságot szereztek a magyar sportolók. A felszabadulás után két olimpián huszonnöt bajnoksággal, továbbá világbajnokságokkal, Európa-bajnokságokkal, fényes győzelmekkel, világsícsokkal szerezte meg a jogot a magyar sport a legnagyobb sportesemény megrendezéséhez. Csak egy hiányzott: az olimpiai stadion. Ma ez is van. Dolgozó népünk építette, sportoló ifjúságunk avatta fel, s a neve is jelképezi lényegét: Népstadion!

Ez a Népstadion nyílt meg, első öt éves tervünk negyedik esztendejében, 1953 augusztus 20-án, alkotmányunk ünnepén.

A legünnepélyesebb pillanat: alsportolók a himnusz hangja mellett felvonják a Népstadion árcsokra népköztársaságunk címeres lobogóját. A zászlók meghajolnak, a qalambok száza, a béke jelképeként röpkenek a levegőbe.

Kapunyitás előtt

Augusztus 20 reggel... A hajnali párás levegőn áttörnek a felkelő nap sugarai, bearayozzák a város ligeti fáit lombjait. A Sztálin-téren lo-csolókosok, a vizsugarakon sokszínű szí-várány táncol. A téren mezbeültözött sportolók sietnek, s eltűnnek a Thököly-út felé vezető utcákban. A villamosok ont-ják a sportruhás fiatalokat. A Vorosilov-úti megállónál a kalanz büszkén kiáltja: — Népstadion megáll!

A sportolók a környék iskolái felé ve-zik az irányt, ott van a találkozási helyük s onnan vonulnak majd fel csoportosan a nagy ünnepségre, a szivobogva várt ün-nepi megnyitóra, amelynek szereplői lesz-nek.

A Millenáris-pálya is tornászok, táncos-ok találkozóhelye. Mielőtt a fiatalok be-lépnek az öreg Millenárisra egy pillantás-ot vetnek a még reggeli párába burkolózó betonrengesz felé. A fiatal Népstadion felé szállnak a simogató pillantások, a nagy építmény zászlódszibe öltözött pár-kányaira.

A stadionavató előtt órákkal rendezők lépik el a gondozott utakat. Ropog a kavics a léptek alatt s miközben az izga-lomtól kipirult arcú emberek sietnek az utcákra — nem tudunk szabadulni attól a látványtól, amely nyolc esztendővel e-zelőtt ezen a területen élni tartott... Zimankos februári reggel volt, kocsi-rosok heverték a bontatókészeletről fel-dült régi Lovasvén-térre...

Emeletek épület előtti virággyombokban város muskáliták virítanak... Nyolc év-el előbb ezen a helyen sírok jeleztek a felszabadulásunkról hős halált halt szov-jét katonák áldozatát.

Könnyű szellő kap fel néhány sárguló levelet — s arra a száraz, viharos tél-re emlékezünk, amikor 1948 decemberében az épülő stadion homoktöltésének nagyrészt elhordta a szél, s a töltést tavasszal újra meg kellett építeni...

Nemzetiszínű és vörös zászlók leng-nek a letelő legmagasabb pontjain, a csatányokon elhelyezett egyik büffé asz-talára üdítő szörpöt raknak naposítottó arca fiatal lányok. A télen ezen a he-lyen — a dermesztő hidegrel dacolva — vattázott munkaruhába öltözött épi-tők forró teát ittak, hogy ne gümbe-redjen el a testük, amikor beemelik a sokmázás súlyú beton-tartógerendát...

A stadion óriás órája háromnegyed-öt-öt mutat. A gyepszőnyegre jelölések ke-lnek látják el. Számozzák a pályát, az ünnepség tornagyakorlatához készítenk elő. Elmesé sörpükkel ellátott pályaher-cséd elsimítja a vörös salakot. Vezér-őrnagy Benedek Lajos már fél 5 óta kö-zött, hengerrel, amelynek oldalán ott díszlik a fehér békegalamb rajza. Az alagsorban tornaszereket: lovakat, ugró-szőnyegeket, gerendákat helyeznek ké-szenlétre.

Rendezők újabb és újabb csoportjai érkeznek, néhány pere és elnyeltek őket is a betonrengesz. Azok a rendezők akik megtalálták a helyüket, lepihennék a padra. Elemzési és csoportosítási vesz-nék elő — reggeliznek. A pálya szélén ketre-cséd egész sora, galambok piheznek ben-nük, a rácsos magot szórnak be. Mindegyik ketrecben egy névjegy, a jel-zések mutatják, hogy az ország melyik részéből érkeztek a béke jelképes, piros-szürke kis szárnyasok. Ők is szerepet kapnak majd a megnyitói ünnepségen.

Szorgos munka folyik a hangköze-títő helyiségekben, a rádiófülkékben. Nyolc nyelven közvetíti majd a ma-gyar rádió nagy ünnepünket a Népsta-dion megnyitását. Tavbeszélőkészüléke-dőn megnyitását. Tavbeszélőkészüléke-dőn megnyitását. Tavbeszélőkészüléke-dőn megnyitását.

Özbecsavarodott fejű férfi mel-engeti arcát a korarengési napfényben. Mohai János sapkáján felirat: „Népsta-dion-portás”.

— Elemen legrészebb napja ez a mai — áradozik fiatalosan a Népstadion 63 esz-tendő óra.

7 óra felé jár az idő. Künn, a keríté-sen túl ezáltal benépesedik a bejárattól előtti terület, idős emberek, elvagyúva a

fiatalokkal izgalommal várják azt az időt, hogy megnyiljanak előttük a ka-puk. Kusza Erzsébet, a Szikra Könyv-kiadó dolgozója is türelmesen támaszko-dik a vasrácoknak, kezében erősen szorom-gatja rózsaszínű belepőgyéjét.

— Bevallom, nagyon izgatott vagyok! Csak az utolsó pillanatban, tegnap este haptam meg a jegyemet... — Befelé te-kinnt. — Már innen is csodálatos látványt nyújt a stadion... Elképezelem, hogy mi-lyen gyönyörű lehet belülről... Jaj, de lassan múlik az idő. Mikor lesz már fél 8.

Tízpercet pere hányzák meg. Már nagy tömeg várakozik a versenyutcai bejárat előtt. Valóban úgy tűnik, hogy nagyon lassan ballagnak a percek... Egyesek már „helyezkednek” a főbejárat előtt. Még öt perc... még négy... három...

Fél nyolc!

Két fehérruhás lány adja át elsőnek jegyét

Nem tudni, hogy e pillanatban kik van-nak jobban megatódva, azok akik át-adják a jegyet, vagy pedig azok, akik ke-zelik a belepőgyéjt... Az elsőnek jegyet két lány, Pirkus Anna és Cseuz Magda, a Rákospalotai Bőrkefőgyár dolgo-zói, egy pillanatra megtorpannak a keríté-sen túl. Lassan továbbmennek, nézeget-nek, gyönyörködnek, nem tudnak betelni az eléjük táruló látvánnyal fenn a le-látón sem. Pirkus Anna szeme valóság-szerű felissza a csodás panorámát, amely mintegy mesékonyv képe tárul eléje. Köz-ben beszél, szaggatottan, akadozva, izga-tott szavak hangyják el ajkát:

— Nézd, Magdi, milyen hatalmas óra! Már fél óker keltem, bejöttem Pestre... A jegyemet elteszem emtkébe!... Erre a délelőtti egész életemben vissza fogok emlékezni... Mikor lesz már kilenc óra...

A fiatal lányok hasonlóan már sok ezren gyönyörködnek a letelőről eléjük táruló képen. A kapukon ömlik a közön-ség, az utak, az átjárók pillanatok alatt elnyelik őket. A rend, a fegyelem példás — méltó a nagy ünnepségre.

Harsány énekszó vernek vissza most a betonfalak. Zászlók alatt menetelők sorakoznak fel a pillérek tövében. A sport ünnepség szereplői érkeznek. Mintha bú-várnyággal hintenék be a gyülekezőhely egy részét: kékszínű sportruhába öltözött la-yonok lépegetnek karikával a vállukon. A karika-gyakorlatot végző 17 iskola 700 növendéke. A tekintetek a magasba néz-nek, a pillérek felé.

Piros pipacsok virítanak már a bú-várnyággal hintett kékszínű lányok. Ők a szabványgyakorlatokat végzik majd. Olyan már a gyülekezőhely, mint egy virágos kert. A várakozás izgalma rózsásra festi a sportolók arcát is.

Az óramutató lassan a kilenecs szám felé halad. A főépület bejáratá előtt két férfi beszélget. Az egyik, a fekete ruhás Lakner Lajos, a Stadionépítő Vállalat igazgatója, mint egyszerű munkavezető került elő esztendővel ezelőtt az építkezé-sre. A két olimpiai formaruhába öltözött férfi Németh Imre, a Népstadion igazga-tója. Nem lehet megállapítani, hogy mely-ik az igaztatóbb. Gyülekeznek a stadion-építők is. Szemlélik a sürgés-forgást, csendesen beszélgetnek, olykor feltekin-te-nek ok is a magasba, körülnéznek munká-lukon. Időnként megrebben a szemük, egy-egy mondat hagyja el ajkukat. Iye-nek:

— Te Jóska, talán ezen a helyen vá-gtunk először földbe az ásót... Nem, talán mégsem. Úgy gondolom, hogy ott, ahol most a zászlódróc áll... Már én sem ismerem ki téi magam... Igaz, megjött az asszony Csongrádról! Az én feleségem megérkezett a gyerekkel... Nagyon várják őt is ezt a napot!

Inguljira vetkőzött férfiakkal, könnyű, színes ruhákba öltözött nőkel csodálatos látványt mutat a Népstadion.

A díszpályában

helyet foglal Nagy Imre, a Miniszter-tanács elnöke, Dobai István, a Népköz-társaság Elnöki Tanácsának elnöke, Gerő

Ernő, a Minisztertanács első elnökhelye-tese, Farkas Mihály, Ács Lajos, Hidas István, Szofinjecz Mihály, Földvári Ru-dolf, Kristóf István, a Magyar Dolgozók Pártja Politikai Bizottságának tagjai, Bata István honvédelmi miniszter, Vég Béla, a Magyar Dolgozók Pártja Köz-ponti Vezetőségének titkára, az MDP Köz-ponti Vezetőségének, a Minisztertanács-nak és az Elnöki Tanácsnak számos más tagja, a politikai, gazdasági, kulturális és sportélet számos vezető személyisége.

Jelen volt a megnyitói ünnepségen. D. Kisseljev, a Szovjetunió magyarországi nagykövete, Huan Cen, a Kínai Népköz-társaság magyarországi nagykövete, Sven Allard, a svéd királyság követe, Stefan Major, a Csehszlovák Köztársaság követe, Marko Tomanovic, a Bolgár Népköztársaság követe, C. M. Ravnal, az Egyesült Államok követe, Han Hjo Szam, a Koreai Népi Demokratikus Köztársaság követe, Jacob Parladaschi, a Román Népköztar-saság követe, G. P. Labouchere, Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királyság követe, Stefan Heymann, a Né-met Demokratikus Köztársaság budapesti diplomáciai missziójának vezetője, L. M. Hjelt, finn ügyvivő, G. Avner, izraeli ügyvivő, Olivier Ressaquier, osztrák ügy-
vivő, E. Bieri, a svájci követség ideigle-nes ügyvivője, J. Hocerar, a jugoszláv követség ideiglenes ügyvivője, J. Mrozek, a lengyel követség ideiglenes ügyvivője, A. Van der Kraauw, a holland követség ideiglenes ügyvivője, A. Miller, a fran-ciá követség ideiglenes ügyvivője, vala-mint a budapesti diplomáciai testület számos tagja.

Megjelent az ünnepségen A. Ny. Szkeorco, a Szovjetunió egészségügyi miniszteriuma testnevelési és sport-felügyeletének helyettes vezetője, V. A. Buron, a moszkvai Dinamo-stadion igaz-gatója, W. Rezzek, a lengyel Állami Testnevelési Bizottság elnöke, F. Kedzi-
zek elnökhelyettese, A. Siperco, a Ro-mán Népköztársaság Testnevelési és Sportbizottsága elnökhelyettese, T. Ba-
ternai bizottsági tag, V. Plescot, a Csehszlovák Köztársaság Testnevelési és Sportbizottsága elnökhelyettese és E. Bosik bizottsági tag.

Jelen volt továbbá az ünnepségen Avery Brandage, a Nemzetközi Olim-piai Bizottság elnöke és Erik von Frenckell, a Finn Olimpiai Bizottság elnöke, a NOB tagja.

Kezdődik az ünnepség

Kilenc óra előtt három perccel az olimpiai kapuban feltűnnek a harsona-sok, néphadseregünk katonái, rézharso-nákon megszallan a napfény. Egy pilla-natra elcsendesedik a hatalmas aréna, nyolcvanezer szemlélő figyel a harso-nások útját, akik lassan, kimért lépé-sekkel a díszelőtérre vonulnak. Ponto-san kilenc órakor megszallanak a har-sonák. Ünnepélyesen, méltóságteljesen szárnnyal a hívótel, jelzi, hogy elke-re-zett a nagy pillanat: öt éves tervünk hatalmas bekezdésének, a magyar sport büszkeségének a Népstadionnak a megnyitása... Felemelő pillanatok ezek... Mindenki a lenyűgöző élmény hatására alatt áll...

Amikor az utolsó akkord is elhang-zik — ugyanez a dörög a taps. De más-sok idő az ünnepségre. Néphadseregünk katonái alighogy leengedték harsoná-jukat, máris megszall a zene, s a há-rom bejárati kapu felé fordul a közön-ség figyelmé. Az olimpiai kapuban

tűnik fel, utána Csermák József olim-piai bajnok — fehér mezben — majd pedig Keleti Agnes olimpiai bajnok, Gulyás Károlyné, Pataki Ferenc olim-piai bajnok és Tóth Lajos jón.

A Népstadion zászlaját viszik.

Egyenesen a díszelőtér felé tartanak. Velük egy időben az órák alatti kapu-ban fiúk és lányok tömött sorai for-dulnak be. A lányokon kék, a fiúkon pedig fekete nadrág és fehér mez fe-
száll, mindegyiknek a kezében zászló: kinek nemzetiszínű, kinek vörös, kinek pedig világsícsok színű lobogó, a béke szimbóluma.

A közönség most már szívet nélkül lelkesen, ütemesen tapsolja az olimpiá-sok csoportját és a hőmpölygő, szín-pompás látványt nyújtó zászlóvivők so-kaságát, akik a zöld gyepre érve, szét-válnak, különböző alakzatokat vesznek fel, hogy aztán megteljen velük az egész pálya. Vezetőszóra lábbal teszik a zászlókat, majd ugyanezeken vezényszó-ra, zászlóval biztalgatnak, s máris szépen, fegyelmelzen elvonulnak.

De még jóformán fel sem veszik a zart alakzatot, máis újabb meglepeté-ssekkel szolgálnak a kapuk. Pattogó in-duló ütemére

mindkét oldalról sportolók sűrű so-ról öntöznek a pályára.

Először a tornászok jönnek, őket karik-
ás lányok követik, majd sárgaruhás lányok, kezükben szintén vörös zászló-
val. Mint két széles, színes folyam hőmpölygő a pályára a sportolók sokasága. Már nem is lehet szemmel követni az újabb és újabb csoportokat. Ütemesen és folyamatosan tapsol a közönség. Aztán a sportágak képviselői jönnek. Labdarúgók tornászok, ökölvívők, bíró-szók, evezősök, vívók, sportszereik-kel. Valamennyi sportág képviselője van ezen a színpompás, felemelő felvonulá-

son, amelyik méltóképpen fejezi le testnevelési és sportmozgalmunk kultú-ráját, erejét.

Már majdnem megtelt a pálya, de a kapuk még mindig ontják a mosoly-gós arcú, vidám tömeget.

A Népstadion hatalmas közönsége már vöröse tapsolta tenyerét, de azért még mindig tud fokozni. Amikor a fehér-lázos, vörösnakézős úttörők két hatalmas csapata kanyarodik be a pá-lyára, még hatalmasabbá válik az ün-nepelés. A kapuk torka szinte kimerít-heletlen. Az úttörők után tarkaruhás lányok és fehérdolmányos legények, a népi táncosportok tagjai, aztán a sportegyesületek zászlóit vivő sportolók csoportja tűnik fel. De még mindig nincs vége. Pedig már szinte teljesen megtelt a pálya. A színes, tarka osz-lopok pontosan kiigazodva, fegyelmel-zen állnak a pályán. Olyan sűrűek, olyan tömöttek a sorok, hogy a pálya zöld pályaszíjából jóformán tenyérnyit sem lehet látni. S ez nem is csoda. Hiszen 10.000 fiatal — úttörők, táncosok, sportolók — a Népstadion megnyitói ün-nepségének gigászi méretű szereplőgár-dája vonult itt fel.

A menetet két civilruhás csoport zárja be. Ennek a csoportnak a tagjai már nem fiatalok. Közülük többen a haja őszbe csavarodik, Búszkán, méltóságtel-jesen lépekednek a zene ütemére, a vörös bársonyhoz hasonló salakon. Amikor a közönség megtudja, hogy

ők a Népstadion építőinek képviselői, szinte leirhatatlanná válik az ünneplés. Elismerést, hálát és megbecsülést fejez ki ez a színi nem akaráo lelkesedés, azok felé, akik öt év... keresztül nagy-szerű munkatapasztalásokkal, szorgalom-mal és lelkesedéssel végezték munkájukat és hozzá segítettek minket ahhoz, hogy most, 1953-ban, alkotmányunk ünnepén Népstadiont avathassunk.

„A Népstadiont átadjuk a magyar sportolóknak”

Feszés vigyázzla merevedik a sokere sportoló, amikor Sebes Gusztáv, az Orszá-gos Testnevelési és Sportbizottság el-nökhelyettese jelentést tesz Hegyi Gyula-nak, az OTSB elnökének:

— Elnök elvtárs, jelenem, a Népsta-dion megnyitására a sportolók felállot-tak!

Zeng-zug a taps, az építők népe ünnepli az új győzelmet, az új kincset, az alkot-mány ünnepére felépült Népstadiont.

Most a Népstadion építők csoportjából előlép Lakner Lajos, hogy rövid beszéddel átadja az építők nevében a Népstadiont:

— A Népstadion építők nevében je-lentem a magyar dolgozó népcsoport, pár-tunk és kormányunk vezetőinek, hogy a ránk bízott feladatot becsülettel végrehajtottuk. A mai napon, alkotmá-nyunk ünnepén a Népstadiont átadjuk a magyar sportolóknak, a magyar dolgozóknak.

Öt évvel ezelőtt kezdtük meg a munkát és a régi szemétdomb helyén ma itt áll ez a hatalmas, gyönyörű sta-dion, hirdette államunk és munkás-osztályunk alkotó erejét.

Örülünk, hogy munkánk eredmé-nyeképpen Európa egyik legkorszer-

rűbb, legrészebb sportstadionja épült fel,

amelyik méltóképpen fejezi le testnevelési és sportmozgalmunk kultú-ráját, erejét.

Már majdnem megtelt a pálya, de a kapuk még mindig ontják a mosoly-gós arcú, vidám tömeget.

A Népstadion hatalmas közönsége már vöröse tapsolta tenyerét, de azért még mindig tud fokozni. Amikor a fehér-lázos, vörösnakézős úttörők két hatalmas csapata kanyarodik be a pá-lyára, még hatalmasabbá válik az ün-nepelés. A kapuk torka szinte kimerít-heletlen. Az úttörők után tarkaruhás lányok és fehérdolmányos legények, a népi táncosportok tagjai, aztán a sportegyesületek zászlóit vivő sportolók csoportja tűnik fel. De még mindig nincs vége. Pedig már szinte teljesen megtelt a pálya. A színes, tarka osz-lopok pontosan kiigazodva, fegyelmel-zen állnak a pályán. Olyan sűrűek, olyan tömöttek a sorok, hogy a pálya zöld pályaszíjából jóformán tenyérnyit sem lehet látni. S ez nem is csoda. Hiszen 10.000 fiatal — úttörők, táncosok, sportolók — a Népstadion megnyitói ün-nepségének gigászi méretű szereplőgár-dája vonult itt fel.

A menetet két civilruhás csoport zárja be. Ennek a csoportnak a tagjai már nem fiatalok. Közülük többen a haja őszbe csavarodik, Búszkán, méltóságtel-jesen lépekednek a zene ütemére, a vörös bársonyhoz hasonló salakon. Amikor a közönség megtudja, hogy

ők a Népstadion építőinek képviselői, szinte leirhatatlanná válik az ünneplés. Elismerést, hálát és megbecsülést fejez ki ez a színi nem akaráo lelkesedés, azok felé, akik öt év... keresztül nagy-szerű munkatapasztalásokkal, szorgalom-mal és lelkesedéssel végezték munkájukat és hozzá segítettek minket ahhoz, hogy most, 1953-ban, alkotmányunk ünnepén Népstadiont avathassunk.

„A Népstadiont átadjuk a magyar sportolóknak”

Feszés vigyázzla merevedik a sokere sportoló, amikor Sebes Gusztáv, az Orszá-gos Testnevelési és Sportbizottság el-nökhelyettese jelentést tesz Hegyi Gyula-nak, az OTSB elnökének:

— Elnök elvtárs, jelenem, a Népsta-dion megnyitására a sportolók felállot-tak!

Zeng-zug a taps, az építők népe ünnepli az új győzelmet, az új kincset, az alkot-mány ünnepére felépült Népstadiont.

Most a Népstadion építők csoportjából előlép Lakner Lajos, hogy rövid beszéddel átadja az építők nevében a Népstadiont:

— A Népstadion építők nevében je-lentem a magyar dolgozó népcsoport, pár-tunk és kormányunk vezetőinek, hogy a ránk bízott feladatot becsülettel végrehajtottuk. A mai napon, alkotmá-nyunk ünnepén a Népstadiont átadjuk a magyar sportolóknak, a magyar dolgozóknak.

Öt évvel ezelőtt kezdtük meg a munkát és a régi szemétdomb helyén ma itt áll ez a hatalmas, gyönyörű sta-dion, hirdette államunk és munkás-osztályunk alkotó erejét.

Örülünk, hogy munkánk eredmé-nyeképpen Európa egyik legkorszer-
rűbb, legrészebb sportstadionja épült fel,

(Folytatás a 2. oldalon.)

Tekintsük a mi nagyszerű Népstadionunkat úgy, mint új nagy sportsikerek kiindulópontját

Hegyi Gyula, az Országos Testnevelési és Sportbizottság elnöke mond most beszédét:

Kedves elvtársak, sporttársak, kedves ünneplő közönség!

Az Országos Testnevelési és Sportbizottság nevében szeretettel üdvözlöm a Népstadion megnyitására megjelent külföldi vendégeinket és a megnyitó ünnepség közönségét. Ma, alkotmányunk évfordulóján, a magyar testnevelési és sportmozgalom nagy ünnepére gyűltünk össze. A pártunk és kormányunk elhatározásából tervbe vett Népstadion első öt éves tervünk negyedik esztendejében felépült és kinyitotta kapuit a sportoló ifjúság előtt. Ezzel a magyar sportolók sok évtizedes álma valósult meg.

A felszabadulás előtt sok beszéd hangzott el, sok tinta folyt el annak bizonyítására, hogy a magyar sportnak stadionra van szüksége. A népnéző fasiszta kormányoknak azonban kisebb gondjuk is nagyobb volt annál, mint hogy kielégítsék a magyar sport jogos igényeit. Tervekben és ígéretésekben nem volt hiány. Hol itt, hol ott jelölték ki a stadion helyét. Ezek az intézkedések azonban nem az építő akaratot tükrözték, hanem csupán a közvélemény megtévesztését szolgálták.

A felszabaduláskor a Magyar Kommunista Párt vezetői országépítő programjukban a magyar sportra is gondoltak. Leszögezték, hogy gazdasági életünk erősödésével párhuzamosan újjá kell építeni sportlétesítményeinket. A magyar sportolókat sporttudásuknak megfelelő létesítményekhez kell juttatni és meg kell építeni az olimpiai játékok rendezésére is alkalmas nagy stadiont.

Ez a program sportvezetőknek, sportolóknak, edzőknek és a társadalmi munkások tízezreinek adott lelkesedést, és a program nyomán magyar sport eddig még soha nem látott hatalmasarányú fejlődése következett be.

A Népstadion azt hirdeti, hogy pártunk és kormányunk szavára úgy lehet építeni, mint a kősziklára. Ezt tükrözik sportolónk eredményei: a londoni olimpián 10, a helsinki olimpián 16 olimpiai bajnokságot, az elmúlt nyolc esztendő alatt 29 világbajnokságot, 11 Európa-bajnokságot értünk el, 23 világesücsöt, 18 Európa-esücsöt, 1263 országos esücsöt javítottunk meg. Válogatott labdarúgóink 56 mérkőzés közül 42-ben szereztek győzelmet, vízilabdázóink 31 mérkőzésből 24-et nyertek meg.

Dicsőségesen helytálltak a magyar sportolók az elmúlt hetekben Bukarestben a Világifjúsági Találkozó keretében rendezett sportversenyeken. 26 győzelmet arattak. Világ-, Európa- és országos esücsök megjavításával járultak hozzá a Világifjúsági Találkozó sikeréhez.

Testnevelési és sportmozgalmunk nagy győzelmei közben érkezünk el a Népstadion megnyitásának ünnepéhez. Sikereink azt mutatják, hogy a magyar nép és sportolói élni tudtak azzal a szabadsággal, amelyet a hős Szovjet Hadsereg harcolt ki számunkra.

A magyar sportolók a Szovjetunió oldalán a békeszerető emberiséggel együtt harcolnak hazánk és az egész békétábor sportdicsőségének növeléséért. Nemzetközi sporttalálkozóinkon sportolóinkat áthatja a béke magasztos eszméje és a sporton keresztül is építjük a népek közötti barátságot és megértést.

A magyar testnevelési és sportmozgalom eredményeivel és győzelmeivel kiérdemelte a Népstadiont. Most, e nagy ünnepen meg kell fogadnunk, hogy erőnket megfeszítve dolgozunk tovább és mindent elkövetünk az egészséges, erős magyar ifjúság felnevelése érdekében. Újabb győzelmekkel, eredményeink állandó növelésével akarjuk kiérdemelni pártunk és kormányunk további támogatását.

A Népstadion a felszabadult munka jelképe. Bizonyítéka annak, hogy egy szabad ország fiai milyen hatalmas erőfeszítésekre képesek. A kiváló munkáért elismerés jár mindazoknak, akik az építésben résztvettek. Elismerés illeti a stadion tervezőit, közülük első sorban Dávid Károly és Borosnyai Pál elvtársakat, a kivitelezők közül Gulyás Rezső és Lakner Lajos elvtársakat. A stadion építése sok dolgozó lelkesített munkahőstettekre. Olyan kiváló munkások emelkedtek ki a dolgozók sorából, mint például a kétszeres sztahanovista Fodor József kubitkos, s összesen 154-en értek el sztahanovista kitüntetést. Nagy segítséget nyújtottak a Népstadion építésénél a sportolók, a sportmozgalomban résztvevő társadalmi munkások. Több mint 150.000 munkárával járultak hozzá a Népstadion építéséhez. Sportgyűcsüleink közül különösen a Vasas és a Honvéd végzett jó munkát. Nagy lelkesedéssel vették ki részüket a társadalmi munkából a budapesti DISZ-szervezetek fiataljai is. Munkára lelkesítette őket az is, hogy 1949-ben a zöldelő játéktér alá a budapesti Világifjúsági Találkozó részvevő különböző nemzetek ifjúságának képviselői hordták a humuszt.

Tudom, hogy a társadalmi munkában résztvevők nem várnak munkájukért köszönetet. Maguknak dolgoztak, mindannyiunk gyönyörű Népstadion-

jáért, népi demokráciánk sportjának dicsőségéért.

A Népstadion a béke építkezése, dolgozó népünk hősi erőfeszítésének eredménye, jelképe annak, hogy testnevelési és sportmozgalmunk népünk békés tevékenységét szolgálja. Ösztönözze a Népstadion minden oktatókat, sportolókat arra, hogy növelje sporttudását, szerezzen újabb örömet dolgozó népünknek.

A Népstadion felépítése, a magyar sportolók nagyszerű eredményei, lehetővé teszik számunkra, hogy testnevelési és sportmozgalmunk nevében jogos igényekkel lépünk fel a Nemzetközi Olimpiai Bizottság felé és a siker reményében kérjük az 1960. évi olimpiai játékok megrendezésének jogát.

Tekintsük a mi nagyszerű Népstadionunkat úgy, mint új, nagy sportsikerek kiindulópontját.

Sporttársak! Előre új győzelmeink felé, hazánk dicsőségére, a népek közötti barátság megerősítésére, a béke védelmére!

Ezzel a Népstadiont megnyitom.

Kigyúlnak az első

Még el sem ült a taps, az ujjongás Hegyi Gyula beszéde után, amikor a hatalmas Népstadion zászlóval megindul Csermák József olimpiai bajnok, Keleti Agnes, Gulyás Károlyné, Tóth Lajos és Pataki Ferenc, négy válogatott tornászunk a stadion főarbocá felé. Felcsendülnek a Himnusz hangjai, s miközben vigyázba merevedik 80.000 ember, lassan méltóságteljesen felkászlik az arbocra a hatalmas nemzetiszínű zászló, hogy hirdesse: egy ifjú, erős, alkotó nép ért el győzelmei új állomásához. Szinte ugyanabban a pillanatban a hirdetőtáblán kigyulladnak az első villanybűtök. „Béke” hirdeti a tábla első szövege. Igen, az első győzelmet itt a béke aratta, s minden újabb siker a békétábor, a világméretű békemozgalom sikere is lesz. Még szörnyalnak a Himnusz dallamai, amikor a pálya szélén felröppen az első ga-

Úttörő lányok és fiúk

A salakpálya két oldalán a Hunyadi László opera nyitányának pattogó ütemére még lefelé menetelnek a pályáról a két hatalmas kapu felé a sportolók, amikor az állóhelyföldi salakpályára felsorakozik a több mint ötszáz úttörő Fiúk-lányok vegyesen, mindegyiken fekete nadrág és fehér blúz.

Az apró, tíz-tizenéves gyermekek, még szebb, még boldogabb jövőnk letéteményesei kezdik meg a gazdag sportműsort. Tízennégy nyilegyenes sorban vonulnak be a zöld gyepre, s ami az elkövetkező nyolc-tíz percben történik, az dübörgő tapsra serkenti a közönséget. Az apróságok egymás karját fogva, soronként szebbnél-szebb alakváltoztatásokra mutatnak a nagyszerűen összeállított zenére. Mintha egy láthatatlan rugó mozgatná ezeket a gyerekeket. Lelekésedés és akarat fűti őket: minél szebb, minél jobb gyakorlatait járni hozzá a feledhetetlen nap fényéhez.

Aztán hirtelen a pálya közepén lévő körhöz vonulnak, s gyerekhajonán sávan kiáltják:

„Előre!”

„A békéért”

A kis úttörők után a két marathoni kapuban két nadrágba öltözött ezer fél méterrel, barnára sült középiskolás fiú tűnik fel. Barnás csoportokban vonulnak be a vörös salakon, aztán a pályán húsz oszlopot alakítanak. Egy szerre dörrön fel a taps, amikor kar körzés után két kezük a fejük fölött összecsapódik. Aztán 35 hat méter út mérőjű kört rajzolnak ki a pálya külső lövböző pontjain, s a körök közepén gúlat emelnek.

Még a fiúk ki sem futnak, már jönnek a tiszta fehérbe öltözött iparitanuló lányok. Nagyszerűen festenek. 800-an vannak. Piros és sárga labdát hoznak a kezükben. Úgy helyezkednek el a pályán, hogy három-három sornak piros, három-három sornak sárga labda van a kezében. Különböző gyakorlatokat végeznek. Különösen az tetszik a nézőeseregnek, amikor felröptetik a labdát. Egyszerre mozdulnak a karok és a lábak, s a labdák is egy magasságba szállnak. Zökkenő nélkül követik egy

Ifjú leánysereg padgyak káprázatos szalagtán a zöld g

Tornászányokon van a sor. Kék és piros mezbe öltözve, hatos csoportot alkotva, nyilegyenes sorban lépegetnek be két oldalról a középszkolás lányok. Minden hatos-csoport padot hoz magával. Pattogó vezényszó hangzik s már a zöld gyepen fekszik a 40 tornapad. S ami a női tornasportban szép, kecses, harmonikus, s egyben lendületes, azt most mind bemutatja ez a színes mezű, egészséges, barnára sült 288 főnyi leánycsoport. Átszőkellnek áthajlónak a padok fölött, bukfenecet vetnek a sárga lapon. Könnyed, kötetlen minden mozdulatuk, mégis úgy simul a zenéhez, hogy a nézőnek szinte az az érzése támad, hogy a zenekar tagjai nem a kottát, hanem a lányok mozdulatát figyelik és ahhoz szabják az ütemet.

Még fel sem oszadtunk, s már egy kékruhás hatalmas leánycsoport van a zöld pályán. 720-an vannak! Karika a kezükben, hajladoznak, szökellnek és olyan biztosan tartják a karikat a kezükben, mintha az láthatatlan szálakkal lenne a kezükhöz kötve. S akkor sines baj, amikor csuklójuk körül megpördítik a karikat!

— *Megérte a fáradtságot a sok gyakorlás* — mondja előttnök, egy a lelkesedéstől kipirult arcú asszony. — *Mennyi szépség is van emögött a szó mögött: sport.* S amikor az ember már azt hiszi, hogy egy kicsit pihentetheti a szemét, akkor nagyon — s boldog — téved. A kékruhás karikások után egyszínű sárgamezbe öltözve több mint 200 lány vonul be a pályára, hogy káprázatosan szép szalagtáncal gyönyörködtesse a közönséget. Mindegyik lány kezében, hosszú lángvörös szalag van, s mozdulataikat nagyszerűen keretezi a szalagok lebegése. Csoportokat alkotva végzik a gyakorlatokat és aztán egymással szemben állnak fel a sorok és a felgyorsuló zenére a szalagot fejük felett reptetve száguldanak egymással szemben. Mintha csataienetet látnánk. Aztán ismét apró csoportokra